

Εφημερίς τῶν Κυρίων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων
 καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
 ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
 καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΕΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
 7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
 Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
 ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῇ
 ἀποστολῇ τοῦ φύλλου γίνε-
 ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
 ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
 εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
 Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
 γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
 δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
 πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
 τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
 λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
 Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
 τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
 σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
 γραμματόσημον 50 λεπτῶν
 πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατὶ προτιμῶμεν τοὺς υἱοὺς τῶν θυγατέρων μας; — Ἰωάννα Σωθὲν (ὑπὸ κ.
 Ἑλένης Μωρελ. — Ὁ περὶ ἡμᾶς κόσμος. Ἡ σκωρία. — Φιλία καὶ ἔρως (ὑπὸ
 κ. Ἀνθ(ίπης Παλαμῆδου). — Θεάτρον. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. —
 Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλὲς. Μία ἀληθὴς ἱστορία.

ΔΙΑΤΙ ΠΡΟΤΙΜΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΥΙΟΥΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ;

Ἄγνωστον διατὶ ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ θεωρῇται δυ-
 στυχὴς ἡ μήτηρ θυγατέρων—ἐὰν μάλιστα δὲν εἶναι πλουσία—
 εὐτυχὴς δὲ ἡ μήτηρ υἱῶν, ἀδικρίτως τῶν μέσων καὶ τῆς κοι-
 νωνικῆς αὐτῆς θέσεως.

Εἶναι καὶ αὕτη μία ἐκ τῶν ἀδικαιολογήτων ἐκείνων προ-
 λήψεων, αἵτινες ἐκ παραδόσεως μεταβιβάζονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς
 γενεάν, καίτοι δὲ στηριζόμεναι ἐπὶ σαθρῶν καὶ πεπλανημένων
 βάσεων, ἐπικρατοῦσιν ἐν τούτοις παντὸς λογικοῦ ἐπιχειρήματος
 καὶ κατέχουσιν ἐν τῷ βίῳ μας κύρος ἰσχυρόν καὶ ἀδικριλοει-
 κητον.

Ἴσως ἡ ἰδέα αὕτη ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τοὺς σκοτεινοὺς
 τῆς ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος χρόνους, καθ' οὓς ὁ υἱὸς ἡ
 μισθούμενος ἢ ἐργαζόμενος πλησίον τοῦ πατρὸς του εἰς τοὺς
 ἀγροὺς ἀντεπροσώπευε διὰ τὴν οἰκογένειαν κεφάλαιον, ἀποφέ-
 ρον εἰσοδήμα ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῶν τῶν γονέων. Ἴσως προέκυψεν
 ἡ πλάνη αὕτη ἐκ τῆς ματαιᾶς ἰδέας, καθ' ἣν μόνον ὁ υἱὸς
 κληροδοτεῖ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας καὶ δικαιωνίζει αὐτὸ ἐν
 ὅλῃ τῇ ταπεινῇ ἀσημότητι καὶ ἀφανεῖα του.

Μόνον τοιοῦτοι συλλογισμοὶ καὶ τοιαῦται σκέψεις δικαιολο-
 γοῦσι τὴν πεπλανημένην ταύτην ἰδέαν, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ καθ'
 ἑκάστην βίου ἀποδεικνύεται πᾶν ἄλλο ἢ ὀρθὴ καὶ δικαία εἶναι.
 Τὸ ζήτημα τῆς προικίσεως, ὅπερ ἐθεωρήθη παρὰ τινῶν ὡς δυ-
 νάμενον νὰ δικαιολῇ τὴν ἰδέαν ταύτην δὲν δύναται νὰ ληφθῇ
 ὑπ' ὄψιν, διότι πολὺ περισσώτερα δαπανῶσιν οἱ γονεῖς εἰς ἀνα-
 τροφὴν καὶ ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῶν υἱῶν των, ἢ εἰς προί-
 κισιν τῶν θυγατέρων των. Πολὺ μεγαλύτεραι περιουσίαι ἔχου-
 σιν ἐξαφανισθῇ καὶ καταστραφῇ ἐκ τοῦ ἀσώτου βίου τῶν υἱῶν,

ἢ διατεθῇ εἰς προίκισιν τῶν θηλέων τέκνων μιᾶς καὶ τῆς αὐ-
 τῆς οἰκογενείας.

Ἐὰν δὲ ψυχρὸς καὶ ἀμερόληπτος παρατηρητὴς θελήσῃ νὰ
 παρακολουθήσῃ ἐν τῇ μητρικῇ στέγῃ τὴν ἐκ παραλλήλου ἀνα-
 τροφὴν τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων τέκνων, τοὺς κόπους, τὰς θυσίας,
 τὰς στενοχωρίας, καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς ὑφίστανται οἱ γονεῖς
 ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν μαμμοθρέπτων υἱῶν, τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ
 τὴν ψυχρότητα, ἥτις ἀντὶ ἀμοιβῆς διαδέχεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
 τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας των ταύτας, τὸ ἄνευ περιθάλψεως
 γῆρας, τὴν ἐρήμωσιν τοῦ οἴκου των, τὴν μόνωσιν των ἐν πάσῃ
 τοῦ βίου καταιγίδι καὶ συμφορᾷ ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦ τάφου
 παρακολουθούσης αὐτοὺς τρυφερᾶς στοργῆς τῆς θυγατρὸς, θέ-
 λει πεισθῇ, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη ἀποτελεῖ μία ἐπὶ πλέον ἀδικίαν
 κατὰ τῆς δυστυχὸς γυναικὸς, ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς, ὑπὸ τὴν
 ἀγνωτέραν καὶ θειοτέραν τῆς κόρης εἰκόνα ἀστόργως καὶ ἀδι-
 καιολογῆτως ταπεινοῦσι καὶ παραγκωνίζουσι.

Ἐπιστολὴ μητρὸς υἱοῦ καταστραφέντος καὶ καταστρέψαν-
 τος τὴν οἰκογένειάν του, ἀπευθυνθεῖσα πρὸς ἡμᾶς ἔρχεται εἰς
 ἐπίφωσιν τοῦ ὀρθοῦ τῶν ἰδεῶν μας καὶ ἀποδεικνύει ἀπαξ ἔτι
 ὅτι ἡ ἐμμονὴ μας εἰς παραλόγους προλήψεις πολλῶν κακῶν γί-
 νεται ἡμῖν πρόξενος.

«Ἐνόσφῃ ἦτο μικρὸς, γράφει ἡ δυστυχὴς μήτηρ, ἥτις ὁ χαί-
 δευμένος τῆς οἰκογενείας. Δι' ἐμέ, διὰ τὸν πατέρα του, διὰ
 τὰς μικρὰς αὐτὰς ἀδελφάς του, τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο ἀντικεί-
 μενον ἐξαιρετικῆς λατρείας. Δι' αὐτὸν τὸ καλλίτερον γλύκυ-
 σμα, ὁ ὠριμώτερος καρπὸς, τὸ ὠρσιότερον παίγνιον. Ὅταν
 ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ, ὅποια λαμπρὰ διὰ τὸ μέλλον του σχέδια!
 Δὲν ὑπῆρχε στάδιον διὰ τὸ ὅποσον ὁ μονάκριβος οὗτος υἱὸς
 μας δὲν ἦτο προωρισμένος. Ὅταν τὴν παραμονὴν τοῦ νέου
 ἔτους ἔλαβεν ὡς δῶρον ἐν ξύλινον ὄπλον, καὶ ἐφάνετο χαίρων
 διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ, ἡ καρδίᾳ μου μοι ἔλεγε χαμηλοφώ-
 νως, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐγίνετο ἴσως ἀνώτερος τοῦ στρατοῦ
 ἀξιωματικὸς, ὡς ἐν σκιαγραφίᾳ δὲ διέκρινα ἤδη ἐπὶ τῷς ὤμων
 του τὰ χρυσὰ τοῦ βαθμοῦ του σήματα, ἐπὶ τῆς πλευρᾶς του
 τὴν σπᾶρην καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὰ παρόσημα, ἄτινα εἰς

σειράν ἡρωϊκῶν μαχῶν ἤθελε κερδίσει. Καὶ ἡσθάνομην τὴν καρδίαν μου, ὥστε πιεζομένην ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῶν μαχῶν, εἰς ἃς ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα, θὰ ἐξέθετε τὴν ζωὴν του.

Ἄλλ' ὅταν παρῆλθεν ὁ πρῶτος πρὸς τὸ ξύλινον ἐκεῖνο ὄπλον ἐνθουσιασμός, ἐνόησα ὅτι εἶχον ἀπατηθῆ. Ὅχι! ὁ υἱός μου δὲν εἶχε κλίσιν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Ἦτο ταπεινός, μετρίοφρων, ἡγάπα καὶ συνεπόνει τοὺς δυστυχεῖς. Θὰ ἐγίνετο καλὸς ἐπιστήμων. Καὶ ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ἀπρηθιμοῦμεν ἐκάστοτε τὰ πλεονεκτήματα μιᾶς ἐκάστης τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐζητοῦμεν τὰ ὀνόματα τῶν ἐξοχότητων, αἵτινες διέπρεψαν καὶ ἀπεθανάτισαν ἐν αὐταῖς τὰ ὀνόματά των. Βεβαίως καὶ ὁ υἱός μου, διενουόμενος, θὰ καταταχθῇ ἴσως ἡμέραν τινὰ μεταξὺ τῶν μεγάλων τούτων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκεῖνος διήρχετο τὰς γυμνασιακὰς τάξεις, ἐὰν ὅμως δὲν ἤριστευεν ἢ οὐτε καὶ διεκρίνετο, ἢ μητρικὴ καρδία μου καθίστα ὑπευθύνους εἰς τοῦτο τοὺς καθηγητὰς του, τὸν τρόπον τῆς ἐκπαιδεύσεως, τὴν εὐπαθὴ κρᾶσιν του, οὐδέποτε δὲ τὴν φυσικὴν ὀκνηρίαν καὶ νωρότητα τοῦ πνεύματός του.

Ἐσυνεπλήρωσε τέλος μετὰ πολλοὺς μόχθους καὶ θυσίας τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς. Τὸν ἐστείλαμεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἵνα συνεχίσῃ τὴν μάθησίν του ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ὅποια ὁδὸν, ὅποιος σπαραγμός διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦτον! Ἐνῷ ἐγὼ ἔκλαιον, αὐτὸς ἀνυπομόνως ἔχαιρεν, ἦτο εὐτυχής, διότι, ὡς ἔλεγεν εἰς τὰς ἀδελφάς του, θὰ εἴξῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐλεύθερος καὶ ἀνεξάρτητος, μακρὰν τῆς πατρικῆς αὐστηρότητος καὶ τῶν μητρικῶν παραινέσεων. Ἀντὶ τῶν ἀναμενομένων προόδων του, ὁ υἱός μου ἔκαμε χρῆν. Βραδύτερον ἵνα πληρώσῃ τὰ χρέη ταῦτα μετέβη εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐκεῖ ἔχασεν. Ἠναγκάσθη νὰ πλαστογραφῇ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πατρός του ἵνα λάβῃ χρήματα. Αἱ κακαὶ συναναστροφαί, ὁ ἐκδοτος βίος, αἱ παραλυσίαι συνετέλεσαν εἰς καταστροφὴν τῆς υἱείας του. Ἦδη ἀσθενὴς καὶ κατεστραμμένος ἦθικώς εὐρίσκεται εἰς τὰς φυλακάς. Ἠτίμασεν ὄνομα ἀκηλίδωτον. Κατέστρεψεν ὅχι μόνον τὴν ἀναλογουσαν αὐτῷ μερίδα τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἀλλὰ καὶ τὴν προίκα τῶν ἀδελφῶν του. Ἐγὼ δὲ τηκομένη ἐκ τοῦ πόνου καὶ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως διὰ τὴν ἣν ἀνέκαθεν διέπραξα πρὸς τὰς θυγατέρας μου ἀδικίαν, παραγκωνίζουσα αὐτὰς χάριν τοῦ υἱοῦ μου, καὶ παρ' αὐτῶν καὶ μόνων σήμερον συντρεχομένη καὶ ἀνακουφιζομένη, θεωρῶ καθήκον μου νὰ διαμαρτυρηθῶ κατὰ τῆς μωρᾶς παραδόσεως, ἣτις μᾶς κάμνει τοὺς μὲν υἱούς μας νὰ ἀποθεώωμεν πρὸς δυστυχίαν καὶ ἐκείνων καὶ ἡμῶν, τὰς δὲ θυγατέρας μας, — παρ' ὧν, φεῖ! καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν — ἀδίκως καὶ σκληρῶς παραγκωνίζομεν».

Αἱ γραμμαὶ αὗται μητρὸς παθούσης εἶναι, νομίζομεν, ὁ καλλίτερος καὶ ἀληθέστερος ὑπὲρ τῶν θυγατέρων συνήγορος. Ὑπολείπεται ἤδη εἰς τὰς μητέρας, ἐὰν μὲν εἶναι ἄποροι νὰ καταστήσωσιν αὐταῖς προσιτὴν ἐπικερδῆ τινὰ ἐργασίαν διὰ καταλλήλου ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας ἐξασκήσεως ἐν αὐτῇ, ἐὰν δὲ εὐποροῖ νὰ διαπλάσῃ τὸ ἦθος καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἐν σέμνῃ μετριοφροσύνῃ καὶ ἀγάπῃ, ὅπως καὶ ἐαυτὰς καὶ ἐκείνας καταστήσωσιν εὐτυχεῖς.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΩΒΕΝ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Εὐεθδὴς μάλλον, κομψή, χαρίεσσα ὡς ὅλαι αἱ γαλλίδες, καὶ νεωτάτη, μόλις εἴκοσι δύο ἐτῶν, προσῆλθεν ἐνώπιον τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων, ὅπως ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐξαστικήν δοκιμασίαν.

Οἱ συμπολιταὶ καὶ συμφοιτηταὶ τῆς οἱ τόσον ἀδρῶς παρακολουθοῦντες ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν Παρισίων τὴν ἀνωτέραν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν γυναικῶν ξένων ἐθνικοτήτων, συνταράσσονται πάντοτε καὶ ἐξεγείρονται, προκειμένου περὶ συμπατριωτῶν των, προωρισμένων βεβαίως νὰ ἐργασθῶσι καὶ δράσωσιν ἐν Γαλλίᾳ. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἄπαξ ἔτι ὅτι ὁ πολεμῶν τὴν πρόδον τῆς γυναικὸς ἀνὴρ, πράττει τοῦτο, ὅχι διότι κατ' ἀρχὴν φρονεῖ ὅτι ἡ δράσις τῆς γυναικὸς συμφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ στενὰ τοῦ οἴκου ὅρια, ἀλλὰ διότι φοβεῖται ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἐπικίνδυνον ἀνταγωνιστὴν, μέλλοντα ἴσως διὰ τῆς φυσικῆς ἀγχινοίας καὶ φιλεργίας του νὰ ὑποσκελίσῃ αὐτὸν ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ταῖς τέχναις.

Οἱ συμφοιτηταὶ λοιπὸν τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας Σωβὲν ἀντὶ νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὴν μετὰ συμπαθείας καὶ ἀγάπης καὶ ἐμπνεύσωσιν αὐτῇ θάρρος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξεταστικῆς δοκιμασίας τῆς, συνῆλθον εἰς συλλαλητήριον καὶ ἐν σώματι μεταβάλλαντες εἰς τὴν Νομικὴν σχολὴν διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου, ἥτις δέχεται πρὸς ἐξέτασιν γυναικὰς ἐν ἐπιστήμῃ ἀποκλειστικῶς ἀνδροπρεπεῖ, ἐπιτρέπουσα οὕτω, ὅπως ἡ γυνὴ εἰσπιδῶσα εἰς πᾶν στάδιον παρακωλύῃ τὴν πρόδον τοῦ ἀνδρός, καὶ ἀποβαίνει ὁσημέραι ἐπικίνδυνος τοῦ ἀνταγωνιστῆς.

Ἐρρυθρίωμεν ἀληθῶς — εἰς βῆρος, ἐννοεῖται, τοῦ ἰσχυροῦ φύλου — γράφουσαι τὰς λέξεις ταύτας. Ἀποτελεῖ αἶσχος διὰ τὸν πολιτισμὸν, δι' αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα, δι' αὐτὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἡ ὅλον ἐπιτεινομένη ἀνδρική ιδιοτέλεια καὶ ἀπληστία, ἡ τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός διεκδικούσα, τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκμεταλλεομένη, ρίπτουσα δὲ ὡς ὕβριν καὶ ὄνειδος κατὰ τοῦ προσώπου τῆς γυναικὸς, τὰς ἐντίμους προσπάθειάς αὐτῆς, ὅπως μορφώσῃ τὸ πνεῦμά της, ὅπως καταστῇ ἱκανὴ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰς ὑψηλὰς τοῦ πνευματικοῦ κόσμου σφαίρας διὰ καταλλήλου ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως τέλος κερδίσῃ τὸν ἄρτον τῆς ὅχι μόνον ὡς ἀποχειροβιώτου ἐργάτης — ὅπερ τῇ ἐπιτρέπεται εὐχαρίστως παρὰ τοῦ ἀνδρός — ἀλλ' ἀξιοπρεπῶς διὰ τῆς ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος εὐρύτερον διανοίγοντος στάδιον, ἀνεώτερον δὲ καὶ μάλλον σύμφωνον πρὸς τὴν λεπτοφυῆ αὐτῆς ιδιοσυγκρασίαν.

Εὐτυχῶς οἱ καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς τῶν Παρισίων Σχολῆς, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ πᾶς δίκαιος καὶ πεπολιτισμένος ἄνθρωπος ἀπεδοκίμασαν τὴν διαγωγὴν τῶν γάλλων τελειοφοίτων τῆς Νομικῆς. Ἐνεκεν ὅμως τοῦ προκληθέντος θορύβου καὶ τῆς ἀναστατώσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ δεσποινὶς Σωβὲν ἤρξατο ἀναπτύσσουσα τὸ θέμα της, ἡ Σχολὴ ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς ἐξετάσεις καὶ ὀρίσῃ ἄλλην ἡμέραν, παρέχουσα οὕτω εἰς τὴν νεαρὰν θεμιστοπόλον τὸν χρόνον νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ ταραχῆς, εἰς ἣν πολὺ δίκαιως ἐνέβαλεν αὐτὴν ἡ ἀπρεπὴς διαγωγὴ τῶν συμπατριωτῶν της.

Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα Σωβὲν δὲν ἀπεθαρρύνθη πρὸ τοῦ

πραξικοπήματος τούτου τῶν κυρίων νομοθετῶν τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' ἐννοήσασα τὸναντίον ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς κατεπολεμοῦντο πᾶσαι αἱ πρὸς ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν ὀργῶσαι γυναῖκες τῆς Γαλλίας καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ δώσῃ ἐν καλὸν μᾶθημα πρὸς τοὺς ταραξίας, κατέστησε γνωστὴν διὰ τῶν ἐφημερίδων τὴν ἡμέραν τῆς ἐξεταστικῆς δοκιμασίας της. Μόνη δὲ, εἰς οὐδένα τῶν συγγενῶν καὶ φίλων της ἐπιτρέψασα νὰ τὴν συνοδεύσῃ, μετέβη εἰς τὴν σχολὴν. Διῆλθεν ἀπαθὴς καὶ ἀτάραχος τοὺς ὁμίλους τῶν πρὸ τῆς σχολῆς συνηθροισμένων συναδέλφων της, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν διὰ τὴν ἐξεταστικὴν δοκιμασίαν προωρισμένην αἴθουσαν.

Τὸ θέμα της «ἡ Γυνὴ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων» ἀνέπτυξε μετ' εὐφραδείας καὶ χάριτος θαυμασίας, προσελκύσασα τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιδόκιμasian τῶν καθηγητῶν της, οἵτινες παμψηφεί ἀνεκέρυξαν αὐτὴν διδάκτορα τῆς Νομικῆς, τυχούσαν τρίτην, μεταξὺ ὀγδοήκοντα τριῶν ἐξετασθέντων καὶ τεσσαράκοντα ὁκτώ μόνον γενομένων δεκτῶν.

Παρίσιος

Ἐλένη Μωρέλ.

Ο ΠΕΡΙ ΗΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η ΣΚΟΡΙΑ

Ὁ παρακάμπτων διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τὸ Σούνιον εὐρίσκειται αἰφνης ἀντιμέτωπος πρὸς πόλιν νέαν παραθαλάσσιον, ἐν τῷ λιμένι τῆς ὁποίας πολλὰ σταθμεύουσιν ἀτμόπλοια καὶ ἱστιοφόρα καὶ ζωηρότης ἀναπτύσσεται μεγάλη ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἔκτασιν αὐτῆς.

Ἡ πόλις αὕτη πρὸ τριακονταετίας οὐτε ὑπῆρχε, ἀλλ' οὐτε οὐδεὶς διανοεῖτο νὰ οἰκοδομήσῃ αὐτήν. Ἀπετέλει συνέχειαν τῆς ἐρήμου βουνοσειρᾶς τοῦ Σουνίου, λύκοι δὲ καὶ ἄγρια ζῶα διητῶντο εἰς τὰ δάση αὐτῆς.

Εἰς τί ὀφείλεται ἡ ἱδρυσις, ὁ συνοικισμός, ἡ ζωὴ, ἡ ἀκμή, ἡ τόση ἐν αὐτῇ κίνησις; Εἰς τὸν ταπεινὸν καὶ ἄσχημον τοῦτον λίθον, εἰς τὸ ἀγενὲς τῆς σκωρίας μέταλλον. Ἀλλὰ μήπως εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν σκωρίαν δὲν ὀφείλεται μέγιστον μέρος τῆς δόξης τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ; Μήπως ὁ Περικλῆς ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐνισχύσας τὰς τέχνας ἐν Ἀθήναις, ὁ κληροδοτήσας εἰς τὴν αἰωνιότητα τὰ περιφανέστατα τῶν καλλιτεχνικῶν μνημείων καὶ ἀγαλμάτων, ὁ ἀναδείξας τὸν Φειδίαν ὡς τὸν μέγιστον τοῦ κόσμου ἀριστοτέχνην καὶ τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος εἰς καλλιτεχνικὸν μουσεῖον πολιτισμοῦ μεταβαλὼν, μήπως δὲν ὀφείλει καὶ οὗτος τοὺς θησαυρούς, οὓς ἀφείδως ἐδαπάνη, εἰς τὴν σκωρίαν αὐτὴν τὴν λαυρεωτικὴν, ἣν ἔκτοτε οἱ Ἕλληνες ἐξεμεταλλεύοντο;

Δὲν ὑπῆρξε δὲ διὰ τὸν ἀρχαῖον καὶ μόνον πολιτισμὸν ἡμῶν ἡ σκωρία πολῦτιμος παράγων, ἀλλὰ πάντοτε καὶ καθ' ὅλην τὴν τῶν μακρῶν αἰώνων συνέχειαν ἀνεδείχθη πολυτιμότερος τοῦ χρυσοῦ, τῶν ἀδαμάντων καὶ πάντων τῶν ἀνεκτιμήτου ἀξίας λίθων. Ἀφοῦ τὸ μαῦρον τοῦτο ὀρυκτὸν ἀνήγειρε μνημεῖα διὰ τοὺς ἐνδόξους νεκρούς, ναοὺς διὰ τὰς ἀθανάτους θεότητας καὶ πόλεις ὅλας διὰ τοὺς κοινούς θνητούς, ἐπρωίκισεν αὐτὰς καὶ διὰ δωρεῶν γενναίων καὶ εὐεργετικῶν.

Ἄνευ αὐτοῦ αἱ ὁδοὶ μας θὰ ἦσαν βυθισμέναι εἰς αἰώνιον

σκότος καὶ οἱ τίμιοι καὶ φιλήσυχροι ἄνθρωποι θὰ ἐπιπτον θύματα τῶν κακούργων καὶ δολοφόνων. Τὰ πλοῖα ἄτινα διασχίζουσι τοὺς ὠκεανούς, οἱ σιδηροδρομικοὶ συρμοί, δι' ὧν τὰ ἔθνη ἀνταλάσσουσι τὸν πλοῦτον τῆς βιομηχανίας καὶ παραγωγῆς των, ἀντλοῦσιν ἐκ τοῦ μετάλλου τούτου τὴν καταπληκτικὴν ταχύτητα των. Ἡ Ἀγγλία, ἥς μικρὸν μέρος τοῦ κολοσσίου στόλου μᾶς τηρεῖ ἔτι ἐν συγκινήσει καὶ ἰλίγγῳ, δὲν εἶναι παντοδύναμος ἢ διὰ τῆς σκωρίας αὐτῆς. Τὸ Βέλγιον ὀφείλει εἰς αὐτὴν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Χάρις δ' εἰς αὐτὸ τὸ ἀνθρακοειδὲς μέταλλον δὲν ὑπάρχουσι πλέον ὅρια διὰ τὴν μεγαλοφυίαν, ἥς τὰ προϊόντα ἵπτανται ὡς σπινθῆρες φαινοὶ ἀνὰ τὰ τέσσαρα τοῦ ὀρίζοντος σημεία.

Ἐργάτης ἀκαταπόνητος τὸ ἀγενὲς τοῦτο μέταλλον θέτει εἰς κίνησιν μυριάδας ὅλας χαλυβδίνων βραχιόνων, οἵτινες ὡς πειθῆνια αὐτόματα νήουσι τὴν μέταξαν καὶ τὸν λινόν, γλύφουσι τὸν χαλκὸν καὶ τὸ ξύλον, μετασχηματίζουσι τοὺς λίθους, ἐπιτελοῦσι τέλος μετὰ θαυμασίας ἀκριβείας, τὰ πλέον γιγάντεια ὡς καὶ τὰ πλέον λεπτὰ καὶ καλλιτέχνα ἔργα.

Ἡ ὥραία κυμαινομένη ἐσθὴς ἣν φέρομεν, ἥτις φαίνεται χύνουσα ἐκ τῶν πτυχῶν της ὅλους τοὺς τόνους τῶν χρωμάτων τῆς ἱριδος, τὰ βαθύ κυανοῦν, τὰ ἐρυθρὰ ὡς πορφύραι, τὰ λάμποντα κίτρινα, οἱ θαυμάσιοι ἐν γένει χρωματισμοὶ οἱ κάμνοντες τὰ φυσικὰ ἄνθη νὰ χωρῶσι καὶ νέαν ἐκάστοτε ζωὴν εἰς τὴν βιομηχανίαν προσδίδοντες, εἰς τί ἄλλο ὀφείλουσι τὴν ὑπαρξίν των ἢ εἰς τὴν σκωρίαν αὐτήν; Καὶ τὸ μέλαν ἐκεῖνο τῆς ἀνιλίνης, ὅπερ ἀνεξιτήτως ἀποτυπῶν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν φωτογραφικὴν εἰκόνα, καὶ ἡ μελάνη, ἣν χρησιμοποιοῦσιν ἐν τῇ λιθογραφίᾳ καὶ τυπογραφίᾳ, καὶ τὰ λεπτεπίλεπτα ἐκείνα ἀρώματα, ἅτινα ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς νιτροβενζίνης δίδουσιν εἰς τὰ σιρόπια καὶ τοὺς σακχαροπῆκτους καρπούς μας τὴν γεῦσιν τῶν φυσικῶν, ἀρωματίζουσι τοὺς σάπωνας καὶ τὰ κοσμητικὰ νερά μας τί ἄλλο εἶναι ἢ σκωρία, ὁ καταπλήσων οὗτος Πρωτεύς, ὑπὸ διαφόρους ἐκάστοτε μορφὰς καὶ σχήματα;

Ἀλλὰ μήπως ἡ βιομηχανία μόνη ἀπολαμβάνει τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ἀγενοῦς τούτου ὀρυκτοῦ; Μήπως ἡ υἱεινὴ καὶ ἡ θεραπευτικὴ δὲν θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς πολῦτιμον πανάκειαν; Μήπως ἐκ τῆς πίσεως τῆς σκωρίας δὲν ἐξάγουσιν οἱ χημικοὶ τὸ φανικὸν ὀξύ, τὸν μέγιστον τοῦτον παράγοντα τῆς ἀπολυμάνσεως, δι' οὗ πᾶσα ὀργανικὴ ἀποσύνθεσις σταματᾷ, δι' οὗ προφυλαττόμεθα ἀπὸ τὰς μεταδοτικῶν νόσους, δι' οὗ ἐν τέλει καταστρέφομεν πᾶν παράσιτον, πάντα σκώληκα ὑπαισθύνοντα εἰς τὸν ὀργανισμὸν μας;

Ὑπὸ τοιούτων σκέψεων κατεχομένη κατῆλθεν πρό τινας εἰς τὰ ὑπόγεια φρέατα τοῦ Λαυρίου, ἅτινα ἀποτελοῦσι πόλιν ὑπὸ πόλιν, περικλείοντα εἰς τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ὑγροὺς κόλπους των, ἀνθρώπους πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως, οἵτινες μακρυσμένοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὁμοιάζουσι πρὸς φαντάσματα, παλαιόντας εἰς τὰ βῆθη τοῦ Ἄδου τούτου μετὰ τῶν δαιμόνων τῆς κολάσεως. Ὅταν ὁ Δάντης ἀπεικόνιζε τὴν κόλασίν του δὲν εἶχε βεβαίως ἐπισκεφθῇ τοὺς καταχθονίους τούτους τόπους, δὲν εἶχε φαντασθῇ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἀνὰ πᾶσαν πρωίαν ἀποχαιρετίζουσι τὸν ἥλιον καὶ τὴν ζωὴν, καὶ ἀσπάζονται τὰ τέκνα των τὸν τελευταῖον ἴσως τοῦ θανάτου ἀσπασμόν. Δὲν εἶχε φαντασθῇ ποτὲ σύμπλεγμα ἀνθρώπων νέων, σφριγόντων ἐξ υἱείας καὶ ζωῆς, εὐφρων, ἀνεπτυγμένων ἴσως, ἀγαπώντων καὶ ἀγαπωμένων, οἵτι-

νες σπαίρουσιν παλαιόντες τὸν ὕστατον τοῦ θανάτου σπαρχμόν εἰς τὰ βάθη ταῦτα τὰ σκοτεινά. εὐθὺς ἅμα τῇ αἰφνιδίᾳ ἀναφλέξει στοιχείων ἑτερογενῶν καὶ δηλητηριωδῶν.

Διότι τὸ πολυτίμητον τοῦτο μέταλλον, τὸ τόσῳ εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα δὲν ἀποσπάζεται τῶν σπλάγγων τῆς γῆς εὐκόλως καὶ ἄνευ κινδύνων. Ἐφ' ὅσον αὐξάνει ἡ καταπληκτικὴ τῆς σκωρίας κατανάλωσις, ἡ ζωὴ τοῦ ἀποσπῶντος αὐτὴν ἀπὸ τὴν γῆν μείζονας διατρέχει κινδύνους. Αἱ μεταλλικαὶ φλέβες ἐξαντλοῦνται, νέαι ὑπόγειοι καὶ πολυδαίδαλοι στοαὶ διαδέχονται ἀλλήλας, εἰσχωροῦσαι βαθύτερον εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς. Ἰνα ἀποσπᾶται τὸ μέταλλον ἐκ τῶν ἄνευ ἀέρος ἀδύσων τούτων ὁ ζῶν θαπτόμενος ἐργάτης ὀφείλει νὰ παλαίσῃ κατὰ ἐχθρῶν ἐπικινδύνων, πολλὰκις δὲ ἀητητήτων.

Ἡ αὐτόματος ἀναφλέξις τῆς σκωρίας, ἡ ἀσφυξία, ἡ ἀποτομος πτώσις στοᾶς ἢ τοιχώματος, τὸ ὕδωρ, τὸ πῦρ, πάντα ταῦτα τὰ τυφλὰ στοιχεῖα ἀπειλοῦσιν ἀπαύστως τὸν δυστυχῆ, ὅστις ἐπὶ προφανεῖ τῆς ζωῆς του κινδύνῳ ζητεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς τὸ πολυτιμότερον καὶ ζωοπαγωγότατον τῶν μετᾶλλων. Ὅποια θλίβερά καὶ εἴρων ἀντίθεσις, ἡ ἐν παραλλήλῳ τάσσουσα τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς μετὰ τῆς τοῦ θανάτου καὶ ἀπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς αἰτίας παράγουσα δύο διάφορα καὶ ὅλως ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Ἀπὸ τὰς θλίβεράς ταύτας σκέψεις μία μόνη ἰδέα ἀνακουφίζει καὶ παρηγορεῖ. Ἡ βήμασι γιγαντιαίοις πρόοδος τῆς ἐπιστήμης. Αὕτη προεῖδε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν οἱ μεγάλοι θησαυροὶ τοῦ ὑπὸ τὴν γῆν πολυτίμου μετάλλου ἤθελον ἐξαντληθῇ. Ὅταν δὲ τὰ ἐργαστήρια τοῦ μέλλοντος, θὰ ἔχωσιν ἀπορροφῇ διὰ τῶν ἀπειραρίθμων στομάτων τῶν φούρνων τῶν καὶ ἀποδόσει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, εἰς χειμάρρους ἀτμοῦ, τοὺς θησαυροὺς οὓς ἡ γῆ ἐκράτει εἰς τὰ στέρνα τῆς ἀπὸ τῆς συστάσεως τῶν κόσμων, ὅταν ἐν μικρὸν ψίγμα σκωρίας θὰ εἶναι μᾶλλον περιζήτητον τοῦ μεγαλειτέρου ἀδάμαντος, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχῃ καθυποτάξει εἰς τὴν θέλησίν του τὰς κινητὰς δυνάμεις τοῦ ἀέρος, τοῦ ἡλίου, τῆς θαλάσσης, τῶν ποταμῶν.

Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν ἐνέβαλλον οἱ γεωλόγοι πρὸ ἑτῶν τινῶν τὸν κόσμον, βεβαιοῦντες ὅτι ἡ ἐν τῇ γῇ εὐρισκόμενη σκωρία θὰ ἐξηντλεῖτο ἐντὸς δύο αἰώνων καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα ἔλλειψαι γαιανθράκων καὶ τοῦ ἐκ τούτων παραγομένου ἀερίου, αἱ πόλεις μας θὰ ἐβυθίζοντο τὴν νύκτα εἰς διαρκὲς σκότος. Σήμερον φῶς πολὺ λαμπρότερον καὶ θαυμασιώως ἀκτινοβολοῦν, τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ κεραυνοῦ, τὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἀναπληροῖ ἤδη τὰς ἀμυδρὰς ἀκτῖνας τοῦ φωταερίου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀνακάλυψις τόσον εἶχεν ἐκπλήξει τοὺς πατέρας μας. Ταχύταται ἀμαξοστοιχεῖαι κινεῖται ἤδη ἀνὰ πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀμερικῆς ὠθούμεναι μόνον ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐν αὐταῖς πεπιεσμένου ἀέρος.

Ἡ ἡλικιὰ θερμότης ἐναποθηκευομένη εἰς συγκεντρωτικὰ ἐνοπτρα δίδει ζωὴν εἰς καταπληκτικῶν ὅγκου μηχανάς.

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι χάρης εἰς τὰς κατακτήσεις τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, οἱ ἀκμάστοι σοφοὶ θὰ ἐκμεταλλεῖσιν ἐκ τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀέρος, καὶ τοῦ οὐρανοῦ πάσας τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὴν ζωὴν εὐεργετικὰς πηγὰς, καὶ θὰ χρησιμοποιοῦσιν πᾶσαν δυνάμιν ἀνὰ τὸ ἀπειρον ἐγκατεσπαρμένην.

ΦΙΛΙΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

Α'.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 3 Μαΐου 1886.

Φιλότητ' Ἀγλαῖα.

Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εὐρισκόμεθα ἐνταῦθα ἐν φαιδρῷ κύκλῳ. Θὰ ἐκπλαγῆς βεβαίως μεγάλως διὰ τοῦτο σὺ, ἥτις γνωρίζεις πόσον δυσκόλως ἀφίνω τὰς ἀγαπητάς μου Ἀθῆνας καὶ τὴν παρὰ τὸ Π. Φάληρον ἐξοχικὴν μας οἰκίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ διέλθω τὴν ἀνοιξὶν καὶ ὅλον τὸ θέρος. Ἡ ἐκπληξίς σου μάλιστα θὰ αὐξήσῃ ὅταν πληροφορηθῇς ὅτι τοῦ νὰ μεταβάλλω γνώμην εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν σὺ καὶ μόνη ὑπῆρξες ἡ αἰτία. Ἀλλὰ πῶς τοῦτο; θὰ μὲ ἐρωτήσης. Ἀκουσον καὶ θὰ τὸ μάθης.

Ἡ ἀγαπητὴ ἐπιστολὴ σου περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου ἀνήμερα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τὴν ἡμέραν δηλ. τῶν γενεθλίων μου. Ὡς γνωρίζετε, δεσποινίς, εἶμαι ἤδη ἐνῆλιξ, συμπληρώσασα τὸ εικοστὸν τῆς ἡλικίας μου ἔτος πρὸ 11 ἀκριβῶς ἡμερῶν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει διόλου τὸν πατέρα μου νὰ μὲ μεταχειρίζεται πάντοτε ὡς μωρὸ παιδί καὶ νὰ μὲ τιτλοφορῇ αἰωνίως *μικρούλαρ του*. Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον. Τὰ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς γεννήσεώς μου δῶρα ἦσαν πολλὰ καὶ ὠραῖα, κανὲν ὅμως τούτων, πίστευσον, δὲν μοι ἐπρόξενησε τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ ἡ τρυφερά καὶ ὠραιότητ' ἐπιστολῇ σου.

Διὰ νὰ ἀποφύγω τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθήκοντα τῆς ἐθιμοτυπίας, ὡς καὶ τὰς ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, τὰς ὁποίας οἱ ὑφιστάμενοι τοῦ πατρός μου δὲν θὰ ἔλειπον ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ νὰ θελήσωσι νὰ καταθέσωσι πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ εἰδώλου τοῦ προϋσταμένου των, — ὡς τινὲς τούτων μὲ ἀποκαλοῦσι, — τὸν ἔπεισα νὰ ἐορτάσωμεν τὴν 23ην Ἀπριλίου εἰς τὴν Villa μας τοῦ Φαλήρου.

Ἀπὸ τῆς προτεραιότητος λοιπὸν εἶχομεν μεταβῆ ἐκεῖ μετὰ τῆς νταντᾶς μου καὶ ἐνὸς ὑπνέτου, καθ' ὃν χρόνον ἕτερος, γραμματοκομιστοῦ χρέη ἐκπληρῶν, διένειμεν ἀνὰ τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος ἀπὸ τὰ γνωστὰ σοὶ ἐκεῖνα εὐώδη ἐπιστόλια, τὰ ὁποῖα γαρνιρισμένα διὰ τῶν ἀπαραιτήτων *ὀρθοσκαλισμάτων* μου εἶχον προορισμὸν νὰ προσκαλέσωσι τὰς στενοτέρας τῶν ἐν Ἀθῆναις φίλων μου εἰς garden party ἐν τῇ παρὰ τὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν παραδείσῳ μας.

«Ὅταν θέλω ἡξέυρω νὰ γίνωμαι irresistible» μοι εἶπες πολλάκις. Ἔτσι σοὶ φαίνεται, διότι μὲ ἀγαπᾷς. Αὐτὴν τὴν φορὰν μολαταῦτα κατώρθωσα — κατὰ μέρος ἡ μετριοφροσύνη, — νὰ γίνω irresistible μὲ τὰ *ὀρθοσκαλισμάτα* μου, διότι κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ὅλοι ἔσπευσαν εἰς τὴν πρόκλησίν μου. Οὕτω περὶ τὴν τετάρτην τῆς ἀπομεσημβρίας εἵμεθα συνηγμένοι ἐν ὁλῷ 15 ἄτομα ὑπὸ τὴν ὠραίαν τοῦ κήπου μας σκιὰν. Πάντες καὶ πᾶσαι εὐθυμοὶ καὶ ζωηροὶ διεσκεδάζομεν ἄλλαι μὲν ἄδουσαι, ἄλλοι δὲ παιζόντες ἐκλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια.

Ἡ δισκέδασις ἡμῶν ἐξηκολούθει ἐν ἀδιαπτῶφ φαιδρῷ τῇ, ἐγὼ ἐν τούτοις, ἡ ὁποία παρώτρυνον τοὺς ἄλλους εἰς εὐθυμίαν καὶ ἐφαινόμην ἴσως ὅσον καὶ οὗτοι φαιδρὰ καὶ εὐχαριστημένη κατὰ βάθος ἡσθάνομην φοβερά τὴν ἔλλειψίν σου. Μοὶ ἐφάνετο ὅτι τὸ πᾶν ἐκ τοῦ κύκλου μας ἔλειπεν, ἀφ' οὗ ἔλειπες σὺ. Μὴ δὲν ἦσο τῶνόντι καὶ εἶσαι τὸ πᾶν δι' ἐμέ; Ὅσῳ

μικρὰν καὶ ἂν ἀνατρέξω εἰς το παρελθόν δὲν ἤμπορῶ νὰ φαντασθῶ τὴν μίαν μας χωρὶς τὴν ἄλλην. Ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας μου ποῦ ἐγνωρίσθημεν καὶ ἡγαπήθημεν, μὴ δὲν κατεῖχες πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὴν πρώτην μετὰ τὸν πατέρα μου θέσιν; λέγω μετὰ, κάμω λάθος. Σὲ ἡγάπων καὶ σὲ ἀγαπῶ ὅσον καὶ ἐκείνον. Ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου εἶναι συμπλήρωσις τρόπον τινὰ τῆς ἀπείρου υἱικῆς στοργῆς, ἣν δι' αὐτὸν αἰσθάνεται ἡ καρδιά μου. Σὲ ἀγαπῶ ὡς ἤθελον ἀγαπήσει ἀδελφὴν ἢ μητέρα, ἐὰν εἶχον τοιαύτας. Ἀς μὴ σὲ φανῇ παράδοξος ὁ τοιοῦτος διςχυρισμὸς μου. Ἡ μεγάλη ἐπ' ἐμὲ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὑπεροχὴ σου ἔκαμεν, ὥστε νὰ λαμβάνης πάντοτε μαζὶ μου προστατευτικόν, μητρικόν, κάλλιον εἰπεῖν, ὕψος, πρὸς τὸ ὅποιον τόσῳ καλῶς συνωκίσθη. Ὡστε λέγω τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, ὁμολογοῦσα τι σὲ ἀγαπῶ λιγὰκι καὶ ὡς μικρὰν μητεροῦλαν, ὅπως σὺ, ἂν ἀνιχνεύσης καλῶς ἐν τῇ καρδίᾳ σου θὰ εὕρῃς ἐν αὐτῇ, εἶμαι βεβαία, δόσιν μητρικῆς δι' ἐμέ στοργῆς. Ὑστερον ἀπὸ αὐτὸ τίς νὰ φαντασθῇ ποτὲ ὅτι ἐγὼ, ἡ τοσοῦτοις τὸ σῶμα, εἶμαι κατὰ τρεῖς μῆνας μεγαλύτερα σου. Ὅπως δὲ ὅτε εἵμεθα παιδία δὲν ἀπεφάσισον νὰ μάθω τὸ μάθημά μου ἢ νὰ λάβω τὸ ἱατρικόν μου παρὰ μόνον ὅταν σὺ ἀπῆγες τοῦτο παρ' ἐμοῦ, οὕτω καὶ τώρα οὐδὲν δύναμαι ἄνευ σοῦ, οὔτε νὰ σκεθῶ οὔτε νὰ πράξω τι καλόν. Σὺ διηνοιζας καὶ διανοίγεις καθ' ἐκάστην τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς ὅ,τι ὠραῖον, ἀληθές, ὑψηλόν! Ἡ μεγάλη αὕτη διανοητικὴ ὑπεροχὴ σου, τὴν ὁποίαν ἀνομολογῶ καὶ στεντορεῖς τῇ φωνῇ κηρύττω, ἐπιδρᾷ ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἀληθὴς suggestion, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ συρμού.

Τοιαῦτα καὶ παρόμοια τούτων σκέψεις μὲ ἀπασχολοῦν ἐν μέσῳ τῶν εὐφυολογιῶν, ἡσμάτων, καὶ γελῶν τῶν προσκεκλημένων μας, ὅτε ἡχηρὰ κρούσις τοῦ τῆς ἐξωθύρας κώδωνος μὲ ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσω ἐξ εὐαρέστου καταληφθεῖσα προαισθήματος. Ἦτο ὁ Μπαρμπά Θωμᾶς, ὁ θυρωρὸς τοῦ ἐν Ἀθῆναις μεγάρου μας κομίζων, κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τοῦ πατρός μου, τὰ εἰς ὄνομά μας τηλεγραφήματα καὶ ἐπιστολάς. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ ἡ μετὰ τοσαύτης ἀνυπομονησίας ἀναμενομένη φίλη γραφὴ σου. Λαβοῦσα τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τῶν περιστάσεων ἀπεσφράγισα αὐτὴν ἀμέσως. Κατ' ἀρχὰς ἀνεγίνωσκον κατ' ἰδίαν, ἐντρυφῶσα εἰς τὰς εὐχὰς καὶ τρυφεράς ἐκφράσεις σου, φθάσασα ὅμως εἰς τὴν τρίτην σελίδα, ἔνθα ἄρχεται ἡ περὶ Κερκύρας περιγραφὴ ἀνέγνωσα μεγαλοφώνως. Τί ἐξαισία περιγραφὴ! Τί λαμπρὸν καὶ ἀπείριτον συνάμα ὕψος! Ἀληθὲς εἰς πεζὸν ποίημα! Διότι εἰς τί, ὦφελει, σὲ παρακαλῶ, ἡ ὁμοιοκαταληξία ὅταν αἱ ὠραῖαι ἰδέαι, ἡ χάρις τοῦ λόγου λείπωσι; Τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου ἀναγινωσκούσης μετεῖχε καὶ ὅλον μου τὸ ἀκροατήριον, οὕτως, ὥστε ὅτε ἐτελείωσα μία φωνὴ ἐξ ὅλων τῶν στομάτων ἠκούσθη «Νὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς Κέρκυραν». Ἀμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον· τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἀπεβιβαζόμεθα καὶ οἱ 15 εἰς τὴν περικαλλὴ τοῦ Ἰονίου Πελάγους θυγατέρα, ζητοῦντες νὰ ἀποθαυμάσωμεν ἰδίους ὁμμάσι τὰς ὑπὸ τοιοῦτου χρωστέρος ἀπεικονισθείσας καλλονὰς τῆς. Μετὰ τοῦτο σὲ ἐρωτῶ. Μὴ εἴσαι μάγισσα καὶ κάμεις τοιαῦτα θαύματα; Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀμφιβάλλω, ἀφ' οὗ τοιαύτην μαγικὴν... γραφίδα ἔχεις ἀνὰ χεῖρας!

Ὁ κύκλος μας ἐνταῦθα ηὔχθη διὰ τῆς προσθήκης δύο ἐτι προσώπων τῆς Κας Φαρμακίδου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Γεωργίου,

διδάκτορος τῆς ἱατρικῆς, πρὸ μικροῦ ἐπανακάμψαντος ἐξ Ἑσπερίας. Ἡ κ. Φαρμακίδου συνεδέετο διὰ στενῆς μετὰ τῆς καυμένης τῆς μαμᾶς φιλίας, (ἡξέυρεις ὅτι ἡ μαμὰ ἦτο Κερκυραία) καὶ διὰ τοῦτο ἅμα ἤλθομεν ἐδῶ, ὁ πατήρ μου ἐπῆγεν εἰς ἀναζήτησίν τῆς. Εἶναι ὑψηλοῦ ἀναστήματος, πεντηκοντοῦτις περίπου, μελαχροινὴ μὲ ἐλληνικωτάτην κατατομήν, ἐν ἐνὶ λόγῳ ὠραία ἐτι ὑπὸ τὰ κατὰλεuca σχεδὸν μαλλιά τῆς. Μοὶ φαίνεται μάλιστα ὅτι αἱ λευκαὶ τρίχες τῇ προσδίδουσιν ἰδιαιτέρον γόητρον, καθιστῶσαι ζωηροτέρους τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς τῆς. Ἀπολαύει ἐνταῦθα φήμης ἀγίας γυναικός, εἰς ἀγαθοεργίας ἀποκλειστικῶς κατατρίβουσα τὸν καίρον τῆς. Ὁ υἱὸς τῆς δὲν εἶναι ὅσον ἡ μήτηρ ὠραῖος, ἔχει μόνον τὸ ἀνάστημα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, εἶνα μεγάλην καὶ ἐλαφρῶς κεκυρτωμένην, χεῖλη λεπτὰ συνεχῶς συστελλόμενα εἰς λεπτόν ἀδιόρατον σχεδὸν εἰρωνικὸν μειδίαμα· τὸ σύνολον λίαν διακεκριμένον καὶ σαγηνευτικόν. Ἀρκετὰ σήμερον περὶ τῶν δύο τούτων προσώπων, εἶναι μάλιστα καιρὸς νὰ κλείσω τὴν ἐπιστολήν μου, διότι νέαν διωργανώσαμεν πάλιν εἰς τὰ πέραξ ἐκδρομὴν καὶ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ὀφείλω νὰ εἶμαι ἐτοίμη.

Φίλησέ μου τὴν ἀγαπητὴν σου μητέρα, θλίβουσα ἀπὸ μέρους μου τὴν δεξιάν τοῦ σεβαστοῦ σου πατρός. Ὁ πατήρ μου σὲ ἀσπάζεται ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου σου.

Ἰγίαινε, φίλων φιλότατη, δεχομένη τοὺς γλυκυτάτους ἀσπασμούς μου.

Εἰρήνη.

Υ. Γ. Γράφε μου συχνὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν σου τὴν ἔχω ἀποστηθίσει σχεδόν. Ἐλησμένησα νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ὁ κ. Γεώργιος εἶναι παθολόγος, ἐιδικῶς σπουδάζας περὶ τῶν πνευμόνων καὶ στηθικῶν νοσημάτων, τὸ forte του μὲ ἄλλους λόγους εἶναι τὰ μικρόβια. Τί φοβερόν πράγμα αὐτὰ τὰ μικρόβια! Ἐγὼ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχω τὸ μικρόβιον τῆς φλυαρίας, τῆς *λίμης*, ὡς λέγει ὁ μπαμπᾶς.

ἡ αὐτῇ.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 25ῃ Μαΐου 1886.

Εἰρήνη πρὸς τὴν Ἀγλαῖαν.

Διατὶ νὰ μὴ λάβω ἐπιστολήν σου; Μοὶ εἶχες ὑποσχεθῇ νὰ μοὶ γράψῃς ἅμα τῇ εἰς Γενεύην ἀφίξει σου. Ἀπαυδήσασα νὰ ἀναμένω νεωτέρας εἰδήσεις σου καὶ αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην νὰ συγκοινωνήσω νοερώς μετὰ σοῦ, σοὶ γράφω ἐκ νέου, διότι ἔχω πολλὰ νὰ σοὶ εἶπω.

Ἐν πρώτοις σοὶ λέγω ὅτι πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν εὐρίσκομαι ἐδῶ μόνη μετὰ τοῦ πατρός μου. Οἱ λοιποὶ συνοδοιπόροι καὶ συμπλωτῆρες μας ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθῆνας, διότι εἶδον, ὡς εἶπον, ὅ,τι εἶχον νὰ ἰδῶσιν· ἡμεῖς ὅμως εὐρίσκοντες τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν πλέον ἢ εὐχάριστον ἀπεφασίσαμεν νὰ μείνωμεν ὀλίγον ἀκόμη. Ἐπειτα ἡ ζωὴ τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου μας ἦτο πολὺ κουραστικὴ δι' ἐμὲ καὶ μὲ ἐξάντλησεν ἀρκετὰ, εἶχον ἀνάγκην ὀλίγης ἀναπαύσεως, ὀλίγης *ἀκηρίας*, τῆς ὁποίας ἡ ἀπόλαυσις δὲν μοὶ ἐπετρέπετο ἐν Φαλήρῳ, ὅπου, ἕνεκα τοῦ μεγάλου κύκλου τῶν σχέσεων μας, ἐκόντες ἄκοντες δεχόμεθα πολὺν κόσμον, ἀλλ' οὔτε τοῦ ξενοδοχείου ἢ ζωῇ συμβιβάζεται πρὸς τοιαύτας διαθέσεις, διὰ τοῦτο ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ ἐνοικιάσωμεν οἰκίαν. Τοιαύτην εὐρομεν, ἐγκριθεῖσαν ἀσμένως ὑπὸ τοῦ πατρός μου, ἀφ' οὗ ἤρρεσαν εἰς ἐμὲ, παρὰ τὴν θέσιν «Κανόνι». Εἶναι αὕτη εἶδος ἐλβετικοῦ chalet κεκαλυμμένη σχεδόν ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ κισσοῦ καὶ ἀναρριχωμένων φυτῶν,

περιβαλλομένη δὲ ὑπὸ ἀνθοῦντος μυροδόλου κηπαρίου. Ἐκτὸς τοῦ διαμερίσματος τῶν ὑπηρετῶν ἔχει πέντε δωμάτια. Μίαν μικρὰν αἰθουσαν, τὸ ἐστιατόριον, τὸ ὑποδωμάτιον τοῦ πατρὸς μου καὶ δύο ἑτέρα τὰ ωραιότερα καὶ μεγαλύτερα, ἅτινα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἡμετέρας Ἰψηλότητος. Δι' ἐμὲ, βλέπεις, πάντοτε ἡ μερίς τοῦ λέοντος. Σπεύδω ὅμως νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι τὴν τοιαύτην διανομὴν τὴν ἔκαμεν ὁ πατήρ μου, διὰ νὰ μὴ φαντασθῇς ὅτι ἔχω καὶ τὸ μικρόβιον τοῦ ἐγωΐσμου. Τὸ ὑποδωμάτιόν μου ὡς καὶ ἡ μικρά μας αἰθουσα ἔχουσιν ἐξόδον εἰς ωραίαν veranda, ἐξ ἧς ἡ ἐξελισσομένη θέα εἶναι μαγευτικωτάτη! Ἐκεῖ καθ' ἑκάστην πρωίαν λαμβάνομεν τὸ καφέγαλά μας, εἰσπνέοντες τὰ ἐκ τοῦ κήπου ἀνερχόμενα παντοειδῆ ἀρώματα!

Ἐλησμώνησα νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι ἅμα ἀπεφασίσαμεν νὰ παρατείνωμεν τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν μας καὶ νὰ στήσομεν τοικοκυρὸ ἐπὶ τηλεγραφῆσαμεν ἀμέσως εἰς Ἀθήνας νὰ ἔλθῃ ἡ Κατίνα καὶ ὁ Πέτρος, παραλαμβάνοντες μεθ' ἑαυτῶν πάντα τὰ πρὸς εὐμαρῇ βίον χρειώδη, ἡξεύρεις ὅτι ἐγὼ ὅπως-ὅπως δὲν ἡμπορῶ. Ἀπ' ἐναντίας δὲν ἐννοῶ τίποτε νὰ μοὶ λείψῃ, δι' αὐτὸ ἴσως δὲν πολυαγαπῶ καὶ τὰ ταξείδια, οὔτε τὴν hamac μου ἐλησμώνησα. Κατάλληλον διὰ τὴν προσφιλῆ αἰώραν μου θέσιν εὗρον ἐν τῷ κήπῳ μας μεταξύ δύο ωραίων πορτοκαλλεῶν ὡς οἱ Ὀκνηροὶ δὲ τοῦ Εὐγενίου Σύν, διέρχομαι ὥρας ὀλοκλήρους λικνίζομένη ἐν αὐτῇ. Ἄν μὲ ἐβλεπες ἀπὸ κανὲν μέρος οὕτω νωχελῶς ἡμικεκλιμένην, μὲ χάνουσι ἐκ τῆς ρέμβης ὀφθαλμούς, σὺ, ἥτις τόσῳ μὲ ἀπέτρεπες πάντοτε τῶν ρεμβασμῶν, θὰ μὲ ἐμάλωνες ἀναμφιβόλως. Πολὺ φοβοῦμαι μάλιστα μὴ ὡς ἄλλος Μέντωρ ἐν τῷ «Τηλεμάχῳ» μοὶ ἀπηύθυνες κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν τὸ fuyns cette terre, cette ilembaumée ou l' on ne respire que la volupté». Ἀλλ' ἴλεως, ἴλεως γενοῦ, γλαυκῶπις Ἀθήνη, ἄφ' οὗ μάλιστα σοὶ ἐξωμολογήθην τὸ παράπτωμά μου, διότι κατὰ τὸ ἰταλικὸν γυναικὸν peccato confessato mezzo pardonato! Ἐξέρχομαι ἐντούτοις ἐνίσταται τῆς τοιαύτης καταστάσεως, ἥτις ἄριστα χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν φίλων μας πάντοτε τῶν Ἰταλῶν, il dolce far niente ὅπως ἐπισκεφθῶ μετὰ τῆς κ. Φαρμακίδου κανὲν τῶν τῆς πόλεως φιланθρωπικῶν καταστημάτων ἢ κάμωμεν ὁμοῦ θαλασσίαν τινὰ ἐκδρομὴν. Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ πατήρ μου μᾶς συνοδεύουσι πάντοτε.

Τώρα θὰ σὲ εἰπῶ κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ κάμῃ νὰ γελάσῃς. Εὐρίσκω ὅτι ὁ κ. Γεώργιος ἔχει ὁμοιότητα μαζὶ σου. Τὸ ἔλεγον προχθὲς εἰς τὸν πατέρα καὶ ἐξεκαρδίσθη νὰ γελά. Μὲ εἶπε δὲ ὅτι, ἐπειδὴ σὲ ἔχω πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μου, βλέπω παντοῦ τὴν εἰκὼν σου. Ὁ πατήρ δὲν μὲ ἐνόησεν ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἐννοήσῃ. Δὲν δι᾽ ἔχουσι τὴν αὐτὴν μετ' ἐκείνου χαρακτηριστικὰ. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ εἰπῶ τοιαύτην παραδοξολογίαν; Σὺ ἔχεις γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, ἐκεῖνος μέλαινας, σὺ κόμην ἐκ γαγάτου, ἐκεῖνος εἶναι καστανός, σὺ εἶσαι ἀπὸ ροδόζαχαριν, ἐκεῖνος σιτόχρους, ἡ ρίς σου εἶναι μικρὰ καὶ κανονική, ἐκεῖνος μεγάλη καὶ ἐλαφρῶς κυρτωμένη, σὺ τέλος ἔχεις δροσερὰ ὡς κἀλκα ρόδου χεῖλη, ἐκεῖνος λεπτά καὶ μολαταῦτα ὁμοιάζετε, μάλιστα, ἐπιμένω νὰ τὸ λέγω, εἰς τὴν διαγραφὴν τοῦ μετώπου καὶ τὸ εὐσταλὲς τοῦ ἀναστήματος ὁμοιάζετε πολὺ, ἀλλ' ἐκεῖ ἔνθα ἡ ὁμοιότης καθίσταται καταφανεσττέρα εἶναι ἡ ἑκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν. Τῆς τοιαύτης ὁμοιότητος οὐδὲ σὺ ἡ ἰδία θὰ ἡδύνασο νὰ ἀντιληφθῇς, διότι πῶς νὰ εἰξεύρης λ. χ.

ὁποῖαν ἑκφρασιν λαμβάνει ἡ φυσιογνωμία σου ὅταν ὀμίλῃς, ἐνθουσιᾷς, συγκινῇσαι; τὸ «γῶθι σαυτὸν» ἐκ παρομοίας περιστασεῖ μοὶ φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον. Τρίτος μόνον δύναται νὰ ἀντιληφθῇ ὅλων τῶν μικρῶν αὐτῶν λεπτομερειῶν, αἵτινες ὠραίζουσιν πολλάκις τὸ μόνον ἡδίκημένον πρόσωπον ἐξιδανικεύουσαι τὸ ἀληθὺς ὠραῖον. Δὲν φαντάζεσαι πόσον τοιαῦται περιφυσιογνωμιῶν παρατηρήσεις κινουσι τὸ ἐνδιαφέρον μου. Ἐξ ὅλων τῶν κλάδων τῆς ζωγραφικῆς, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω, θὰ ἐπροτίμων ἀναμφιβόλως τὴν προσωπογραφίαν, προσωπογραφίαν ὅμως εἰκονίζουσαν καὶ τὸν ἐσωτερικὸν οὕτως εἰπεῖν ἄνθρωπον, τὰς διαφορὰς φάσεις τῆς ψυχῆς. «Une artiste manquée» θὰ εἴπῃς γελῶσα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω γραμμῶν! Δυνατόν.

Ὁ μπαμπᾶς διὰ νὰ μὲ πειράξῃ—ἡξεύρεις, τί πειρακτήριον εἶναι,—μοὶ εἶπεν ὅτι θάκαταστήσῃ κοινωνὸν τῶν περὶ ὁμοιότητος παρατηρήσεών μου τὸν κ. Γεώργιον διὰ νὰ γελάσῃ, λέγει, καὶ ἐκεῖνος. Κατεταράχθη ὅτε τὸ ἤκουσα καὶ ἔσπευσα νὰ τὸν ἀποτρέψω. Εὐτυχῶς οὐδὲν εἶπε, διότι δὲν ἤθελα δι' ὅλον τὸν κόσμον νὰ μάθῃ, ὅτι τὸν παρατηρῶ τὸσον ἐπισταμένως, ἄφ' οὗ ἐκεῖνος πολὺ ὀλίγον φαίνεται προσέχων εἰς τὸ ἄτομόν μου. Δὲν λέγω ὅτι τῷ εἶμαι ἐντελὺς ἀδιάφορος, ἀλλὰ καὶ ἄλλο συμβαίνει, τὸ ὁποῖον μεγάλως πειράζει τὴν φιλοτιμίαν μου, ὅτι δηλ. μὲ μεταχειρίζεται ὡς παιδίον μᾶλλον ἢ ὡς κόρην μεγάλην πλέον καὶ ἐνήλικα! Πρέπει νὰ τῷ εἰπῶ χωρὶς ἄλλο ὅτι εἶμαι εἰκοσι ἐτῶν, ἐνόςμηνός, καὶ δύο ἡμερῶν, τότε θὰ ἀφήσῃ, πιστεύω, κατὰ μέρος τὸ διδακτορικὸν αὐτὸ ὕψος, τὸ ὁποῖον λαμβάνει, τελευταίως ἰδίως μαζὶ μου, καὶ θὰ ἀλλάξῃ θέμα ὀμιλίας. Τῶρα αἱ φράσεις του καταπτοῦν στερεότυποι. «Δεσποινίς, (τὸ λέγει μ' ἕνα τρόπον αὐτὸ τὸ Δεσποινίς ὡς νὰ λέγῃ «παιδῆκι μου, πρόσεξε μὴ πέσης καὶ κτυπήσης») πρέπει νὰ προφυλάττῃς ἀπὸ τὰ ρεύματα. Πρέπει νὰ τρώγῃς περισσότερον, ἢ σὰς παρακαλῶ νὰ λαμβάνητε τακτικῶς τὰ κατὰ πότιά σας, καὶ τὰ παρόμοια. Ὅλα δὲ αὐτά, διατὶ νομίζεις; διότι ἔμεινα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας κλινήρης ἐξ ἐλαφροῦ προσβολῆς κρυολογήματος.

Ὁ πατήρ μου ὅστις εἶναι φοβερὰ δειλὸς ὅταν περὶ τῆς πολυτίμου υγιείας μου πρόκειται, τὸ ἔκαμε πλέον caso pensato, προσεκάλεσεν ἀμέσως τὸν κ. Γεώργιον, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιμόνως ἀπήτησε νὰ μὲ στηθοσκοπήσῃ, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τῶν μετ' αὐτοῦ συμβουλιῶν καὶ διαβουλιῶν του ὑπῆρξε. 1ον ὅτι ὀρεῖται νὰ ὑποβληθῇ εἰς αὐστηρὰν δίαιταν ὡς πρὸς τὴν τροφὴν γάλα καὶ beefstak saignant, beefstak saignant καὶ γάλα, 2ον δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγίσω τὴν ἄρπαν μου, διότι τὸ ἄσκα ρητῶς μοὶ ἀπηγορεύθη: Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ μίαν ἐλαφροτάτην ἀδιαθεσίαν! Ἀκριβῶς ὡς ἐὰν ἦμην ἀπὸ ζάχαριν. Ἀλλ' ἄκουσον τὸ νοστιμώτερον. Ἀφ' οὗ ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας ἔμεινα εἰς τὸ κρεβάτι, τρεῖς δὲ ἄλλας ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, ἐρμητικῶς κεκλεισμένων θυρῶν καὶ παραθύρων, μοὶ παρεχωρήθη τέλος ἡ ἄδεια νὰ ἐξέλθω ὀλίγον εἰς τὸν κήπον, δύο δὲ ἀπὸ τῆς ἐξόδου μου ἡμέρας κατάρθωσα νὰ τοὺς πείσω. . . . τοὺς, ποίους; τὸν μπαμπᾶν, ἱατρόν μου, καὶ Κυρίαν Φαρμακίδου, διότι ἐλησμώνησα νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι, διαρκούσης τῆς ἀσθενείας μου καὶ κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν μου ἔτι, ἡ σπανία ἀληθῶς γυνὴ αὕτη δὲν ἔλειπεν οὐδὲ στιγμὴν ἀπὸ πλησίον μου, τοὺς ἔπεισα λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν ὀλίγον μὲ τὴν λέμβον. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ γνωστὸν νησάκι, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸσαύτης χάρι-

τος μοὶ περιέγραψας ἐν τῇ ἐπιστολῇ σου ὡς καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ μὲν, ἐξήτησα νὰ ἀποβιβάσθωμεν εἰς τὴν ξηράν, ἡ ἰδέα αὕτη ἐμειδίασε πρὸς ὅλους. Ἐκάμαμεν λοιπὸν ἕνα πολὺ ὠραῖον περιπάτον, ἐμοῦ μὲν προπορευομένης εἰς τὸν βραχίονα τῆς σεβαστῆς μου φίλης, παρακολουθούτων δὲ τῶν συνοδῶν μας. Δὲν ὑπελόγησα ἐν τούτοις καλῶς τὰς δυνάμεις μου, διότι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοιαύτην ἠσθάνθη κόπον, τοιαύτην ἐξάντλησιν, ὥστε μοὶ ἦτο ἐντελὺς ἀδύνατον νὰ προχωρήσω, δύο ἔτι βήματα καὶ θὰ ἐπιπτον. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ μοὶ κάμωσι σκαμνάκι—μὴ γελάς—ὁ κ. Γεώργιος καὶ ὁ μπαμπᾶς καὶ νὰ μὲ μεταφέρωσι διὰ τοῦ ὅλας πρωτοτύπου αὐτοῦ τρόπου εἰς τὴν λέμβον μας. Ἡ ἀστεία αὕτη ἰδέα ἦτο, ὡς εὐκόλως μαντεύεις, τοῦ πατρός μου.

Τὸ συμπέρασμα δὲ τῆς ὀμιλίας μου εἶναι ὅτι, ἄφ' οὗ οὗτος μὲ μεταχειρίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δίδει φυσικῶς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἐλαμβάνωσιν ὡς κορασίδα 15—16 ἐτῶν τὸ πολὺ. θὰ εἴπῃς ὅτι εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν δὲν εἶχομεν τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων. Εἰς τοῦτο οὐδὲν ἀντιλέγω, ἄλλως τε σὺ καλῶς γνωρίζεις ὅτι ὅλα αὐτὰ λέγονται ἀπὸ καμάρου. Ἀλλ' ἡμῖν πολὺ ἀχάριστος, τὸ ἀχαριστότερον πλάσμα τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ πατρὸς μου, ἄς ἀφήσωμεν δι' ὀλίγην ὥραν τὰ ἀστεία καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν σοβαρῶς.

Ὁ καυμένος ὁ πατήρ μου αὐτὸν τὸν καιρὸν κατ' ἔχει, τὸ ὁποῖον μοὶ κρύπτει καὶ τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. Ὁμιλεῖ ὡς ἄλλοτε, γελά, ἀστείζεται, γελά μάλιστα, ἂν θέλῃς, περισσότερον, δὲν εἰξεύρω ὅμως διατὶ ὁ γέλως του μοὶ φαίνεται βεβιασμένος. Προχθὲς ἐκέθητο μόνος εἰς τὴν τραπεζαρίαν, διερρηχόμενη ἐξωθεν τὸν παρετήρησα διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, ἐκράτει εἰς χεῖρας ἐφημερίδα καὶ ὑπέθετον ὅτι ἀνεγίνωσκε, διότι μοὶ ἔστρεφε τὰ νῶτα. Ἐσκέφθη τότε νὰ τῷ κάμω ἀπὸ τὰ συνειθισμένα μοὶ ἐκεῖνα ἀστεία, τὰ ὁποῖα τόσῳ νοστιμύεται, νὰ τὸν πλησιάσω δηλ. ἀκροποδητῇ, νὰ τῷ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ, ἄφ' οὗ τὸν τυραννῶς ἀρκετὰ, μὲ ἐν γλυκὺ φιλάκι νὰ τῷ εἰπῶ τὸ ὄνομά μου. Ὅτε ὅμως τὸν ἐπλησίασα ἐξεπλάγη, ἔμεινα ἐμβρόντητος ἀπὸ τὴν ἑκφρασιν τοῦ προσώπου του. Ἐκράτει, ὡς εἶπον, τὴν ἐφημερίδα εἰς χεῖρας, ἀλλὰ δὲν ἀνε-

γίνωσκε. Τὰ ἔμματα τοῦ προσηλωμένου ἐπὶ ἐνὸς σημείου ἐξέφραζον τοιαύτην ἀνησυχίαν, τρόπον σχεδόν, ὥστε ἐντρομος καὶ ἐγὼ ἐρρίφθην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ θερμῶς τὸν παρεκάλουν νὰ μοὶ εἴπῃ τί ἔχει. Ἐπὶ τῇ θέᾳ μου ἐφάνη ταραχθεὶς ἔτι μᾶλλον, οὐ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπληρώθησαν δακρύων, ἀλλὰ προσεκοιμήθη τὸν φαιδρὸν καὶ θεωπεύων μου τρυφερώς τὴν κόμην μοὶ εἶπε: «Σὺ εἶσαι, μικροῦλα; Μ' ἐπρόμαζες;» Ἐγὼ ἐπέμεινον νὰ μάθω τί εἶχε, τί ἐσημαίνειν ἡ συγκίνησις, τὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ δάκρυα. Αἱ ἐρωτήσεις μου αὐταὶ ἔθεσαν αὐτὸν ἐν προφανεί ἀμηχανίᾳ, μοὶ ἀπήντησεν ἐν τούτοις ὅτι τραγικὴ τις αὐτοκτονία, περὶ ἧς ἀνέγνωσεν ἐν τῇ «Ἀκροπόλει», εἶχε προκαλέσει τὴν συγκίνησιν του. Λέγων ταῦτα ἔθετε συγχρόνως τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι τὴν ἀνάγνωσιν τοιούτων τραγικῶν συμβάντων θεωρεῖ λίαν ἀκατάλληλον διὰ τὰ ὑπερευαίσθητα νεῦρά μου. Ἦτο τοῦτο ἀλήθεια; ἦτο ὑπεκφυγή; Δὲν ἐβράδυνα νὰ τὸ μάθω. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν τούτοις ἐφάνη καθ' ὀλοκλήριαν ἱκανοποιηθεῖσα ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του, κατόπιν ὅμως λαβοῦσα μὲ τρόπον τὴν ἐφημερίδα ἐβεβαίωθην ὅτι οὐδὲν περὶ τραγικῆς αὐτοκτονίας ἐν αὐτῇ περιείχετο. Τώρα εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, τί συμπεραίνεις σὺ ἐξ ὅλων τούτων; διότι ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ εὕρω τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Κλαίει, ἄνευ προφανοῦς τοῦλάχιστον αἰτίας, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὀλίγιστος φορὰς μέχρι τοῦδε εἶδεν κλαίοντα. Λέγει ψεῦδος, ἐν ᾧ οὐδέποτε ἄλλοτε, πιστεύω, ἐψεύσθη. Ἀλλ' ἀκούω τὰ βήματά του καὶ φοβοῦμαι μὴ ἂν εὕρῃ τὴν ἐπιστολήν μου ἀνοικτὴν θελήσῃ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ. Ἐπισπραγίζουσα ὅθεν τὰ ἀνωτέρω διὰ τρυφεροῦ καὶ παρατεταμένου ἐπὶ τῶν ωραίων ὀφθαλμῶν σου ἀσπασμοῦ κλείω ἐν ταχει τὴν παροῦσάν μου.

ἡ σὴ
Ἀνθίπη Παλαμήδου.

Εἰρήνη.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ. Ὁραϊότατα ἐπαίχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τούτου τὸ δράμα «Ὁ Ρακοσυλλέκτης τῶν Παρισίων», ἐν ᾧ ὁμοιοφρονέει ὁ κ. Ἀ. λείαδης ἀναδεικνύεται καλλιτέχνης καλλίστος τῆς νέας σχολῆς. Ἡ ἀπαγγελία του εἶναι φυσικὴ, ρέουσα, ταχεῖα, χωρὶς ὑπερβολὰς εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὰ σχήματα. Φαίνεται ἐνσάρκωτος εἰς τὸν «Ρακοσυλλέκτην» καὶ διερχομένην

1

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἐγενήθη ὠραία τῆς ἀνοίξεως ἡμέραν, καθ' ἣν τὰ ρόδα καὶ οἱ κρῖνοι ἐν ἀδελφικῇ συμπλέγματι μεγάλην ἐώραζον ἑορτήν. Ἡ γῆ ἔφερε τὴν ἐκ σκαμνίου ὠραίαν στολήν της, ἣν ἐγκατέπερυν ἐν εἰδὲ ἀκτινοβόλων ἀδαμάντων αἱ ἀπειροπληθεῖς καὶ ὑποτρέμουσαι σταγόνες τῆς πρωϊνῆς ὁροῦ. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐμυροδόλει τὰ μεθυστικώτερα τῆς ἀρρώματα. Τὰ πτηνὰ διέχυνον τὰ κατακλύζοντα τὰ στήθη των αἰσθητά ἔρωτος εἰς ὄργια μελωδικῶν ἤχων, ἀποληγόντων εἰς στῆνορας ὁ ἥλιος ἐπαίξει φιλικῶς μετὰ τὴν φύσιν χύων ἐπὶ τῆς γῆς ὅλα τὰ πύρινα τῆς φρενέας του βέλη ὡς χρυσὴν βροχὴν διὰ μέσου τῶν λεπτῶν φύλλων τῶν δένδρων. Τέλος ὁ κόσμος τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρίσταντο ἐν τέλει καὶ θαυμαστὸν καλλιτέχνημα καὶ ὁ θεὸς ἐφαίνετο χαίρειν τὰ δημιουργήματά του, ὅχι σύνφορος καὶ κατηφής, ἀλλ' εὐτυχὴς καὶ ἡδυσταχισμένον.

Τῇ ἐξόθῃ ὄνομα δανεῖσθαι ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς φύσεως, ἀπὸ τὸν ροῦν τοῦ ἐρωτύλου κελαιοῦντος ρύακος, ἀπὸ τὰ ἀρώματα τῶν ἀνθῶν, ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν τοῦ ἐν τῷ ἀέρι ἐγκατεσπαρμένου καλοῦ.

Δὲν διήλθε τὰ παιδικὰ τῆς ἔτι ὡς ὅλα τὰ τῆς ἡλικίας τῆς παιδείας. Δὲν ἀνεπτύσσεται ἐν τῷ ἐπιχαρίῳ καὶ σκληρῷ ἐκείνῳ ἐγωϊσμῷ, ὅστις χαρακτηρίζει τὴν ἡλικίαν ταύτην καὶ δι' οὗ αἱ ἀσθενεῖς καὶ μικραὶ ὑπάρχει μεταβάλλοντα εἰς ἀνηλεεῖς τοῦ οἴκου τυραννίσκου. Ἡ μικρὰ παῖς εἶχε αἰσθητικὰ, ἀντιλήψεις, ἰδίως μεγάλης καὶ ὀρίμου ἡδονῆς. Δὲν ἐπαίξει θυρωδῶς, δὲν ἐγέλα, δὲν ἔκλαιε, δὲν ἦτο ἐπιμόνος καὶ ἰσχυρογνώμων. Δὲν ἤγαπα τὰ τραγήματα τοὺς καρπούς, τὰ γλυκὰ ὡς αἱ ὀμίλεις τῆς, διὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐκ τῆς γεύσεως ἡδονὴ εἶναι πάσης ἄλλης ἐπικρατεστέρα.

Αὕτη ἡγάπα τὰ ἀνθὰ καὶ τὰ χρώματα. Μετὰ στυγρῆς περισυνέλεγε πᾶν ράκος, πᾶσαν ταινίαν, πᾶσαν κλωστήν, ἀρκεῖ νὰ ἦτο χρώματος γλυκεῖος καὶ ζωηροῦ, ἀρκεῖ νὰ συνευάζετο μετ' ἄλλου ράκου, μετ' ἄλλης ταινίας ἀρμονικῆς. Ὁλόκληρον διαμέρισμα τοῦ μικροῦ κοιτωνίσκου τῆς κατεῖχε παλαιὸν κιβώτιον, ἐν ᾧ ὡς ὁ φιλόργυρος κρύπτει τὸν θησαυρόν του, ἔκρυπτε τὰς χρωματιστὰς συλλογὰς τῆς, εἰς τάξιν, εἰς συμπλέγματα θαυμασίας συνηρμογημένα. Αἱ πλαγγόνες τῆς ἦσαν γνήσια δημιουργήματα τῆς αἰσθητικῆς καὶ αἰσθηματικῆς ἰδιοφυίας τῆς. Δὲν περιωρίζετο ὡς ὅλα τὰ παιδία εἰς τὸ νὰ τὰς ἐνδύῃ, ἢ νὰ κατασκευάζῃ τὰς προικὰς των. Ἀπετροπιάζετο τὰ ἄψυχα ἐκεῖνα καὶ καχοχρωματισμένα πρόσωπα των, εἶχε δὲ ἐπινοήσει τρόπον πρωτότυπον καὶ ἰδιόρρυθμον ζωγραφικῆς, δι' οὗ προσέδιδε ποῖαν τινα φυσικότητα καὶ ἑκφρασιν εἰς τὰς ψυχρὰς ἐκεῖνας φυσιογνωμίας. Δέσμη ἐκ μικρῶν πτελῶν ὄρνιθων ἦτον ὁ χρωστήρ τῆς. Τὰ δὲ χρώματα ἦνται ἐκ τῶν ταινιῶν, ἢ τῶν τεχνιτῶν ἀνθῶν, ἅτινα τυχαίως εὕρισκοντο εἰς τὴν συλλογὴν τῆς.

Ἀλλ' ὅτι ἰδίως ἡγάπα μετὰ πᾶν, μετὰ μινάκι, μετὰ παραφορὰς ἦσαν τὰ ἀνθὰ, τὰ φύλλα, τὰ δένδρα, οἱ ἄγροι. Ὁ οἶκος ἐν ᾧ ἐγεννήθη καὶ διήλθε τὰ πρῶτα τῆς παιδείας τῆς ἡλικίας τῆς περὶβάλλετο ἀπὸ μέγαν καὶ ὠραίων κήπων. Πόσας ὥρας τὸ ἐξαεὶς παιδίον διήρχετο ἐν ἐκστάσει, ἐν μέθῃ, ἐν μαγείᾳ πρὸ τοῦ ἐπιβάλλουτος καὶ μεγαλοπρεποῦς συμπλέγματος τῶν δένδρων, ὧν οὐ κλάδοι ἐφαίνοντο ἀμοιβαίως ἐναγκαλιζόμενοι καὶ ὑπὸ τὸ ψυθιρῶν φύλλον τῶν ὁποίων ὀλόκληρος ὄρχηστρα ἐναερίων αὐτῶν ἐτόνιζε τὰ γλυκὰ ἄσματα τῆς. Λέγουσιν ὅτι τὰ παιδία δὲν ρεμβάζουσιν, δὲν ὀνειροπολοῦν. Ἐχουσιν ἄδικον.

Ἡ μικρὰ παῖς ἢ τὰ πρῶτα τῆς ἱστορίας μαθήματα διδασκεία ἦδη καὶ σχηματίσασα ἰδέαν τινα τοῦ παραδείσου, ὀνειροπῶλε πρὸ τοῦ κήπου τῆς, ἐρρέμβανεν ἥδη καὶ μετεβέτο διὰ τῆς φαντασίας ἐπὶ τὸν πτερυγῶν τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν καταπράσινον καὶ ἀνθόσπαρτον ἐκεῖνον τόπον, καὶ ἀπελάμβανε παραδεισιακῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς. Ἀπεθάνε ποτε μικρὸν παιδίον γνωστὸν τῆς ἡλικίας τῆς. Ἡ μικρὰ ἐξεπλήττετο διότι ἔκλειον οἱ γονεῖς του, ἐνῶ ἐκείνη ἐβόνοιε σχεδὸν τὴν τύχην του, διότι ἡ τροφὴ τῆς εἶχε εἶπε ὅτι τὰ μι-

τις ιδέας του συγγραφέως μετὰ δυνάμειος καὶ ἀκριβείας θαυμαστῆς. Αὐτὸς μόνος σχεδὸν συγκρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ ἀκροατήριόν του ἐν ἀκαταπτώτῳ συγκινήσει, δικαίῳ δὲ ἐπανηλημμένῳ· καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκροτῆθαι ὑπὸ τοῦ κοινού.

Ἡ παράστασις τοιούτων ἔργων ἐπιδρᾷ πάντοτε εὐεργετικῶς ἐπὶ τοῦ κοινού, καλὸν δὲ θὰ ᾖ τὸ ἐν τούτῳ ἐνδεῖ, ὅτι τὸ θέατρον ἔχει διανοητικὸν σκοπὸν καὶ ἐφοῖτα εἰς τὴν παράστασιν τοιούτων ἔργων μετὰ μείζονος προθυμίας ἢ εἰς τὰς κομιμωδίας, εἰς ἃς πάντοτε συρρέει.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ. Ἐπανελήθη ἡ Λουκρητία Βόργια, εἰς ἣν ὁμῶς ἐδυσκολεύθημεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν κ. Παρασκευοπούλου· ἐνεκεν ἀδιαθείας, ὑπὸ τῆς ὁποίας αἴφνης προσεβλήθη.

Ὁ κ. Κοτοπούλης ὡς σύζυγος τῆς Λουκρητίας ἄριστος. Ἐπικίξε μετὰ πολλῆς τέχνης, φυσικῶς, ἀφελέστατα καὶ ἀξιοπρεπέστατα. Καί τοι δὲ ὑπεβύθη δύο ταυτοχρόνως πρόσωπα — καλὸν ᾗτ' οὐ νὰ ἀπορεύωσι τὰ τοιαῦτα — ἐν τούτοις κατώρθωσεν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτήρας νὰ ἀποδώσῃ τὸν προσήκοντα χρωματισμὸν καὶ συντελέσῃ οὕτω εἰς ἐπιτυχὴ διεξαγωγὴν τοῦ ὁραίου τούτου δράματος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ. Ἡ νέα ὑψίφωνος κ. Γιοζία ἐνεποίησε καλλίστην ἐντύπωσιν, νέαν δὲ βυδαίως· θὰ προσδώσῃ ζῶην εἰς τὸν καλὸν τοῦ Φαλήρου θάλασον, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀρτίως τοῦ θιάσου τῶν Ὀλυμπίων ἤρξισε νὰ ἔχῃ ἀραιότερον ἀκροατήριον.

ΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν. Ε. Ι. Ε. **Σμύρνην.** Εὐγνωμονοῦμεν δι' ὠραίαν ἐπιστολὴν σας καὶ εὐμενιστάς περὶ περιγραφῶν κρίσεις σας. Συνδρομὴ ἐλήφθη. — Κον Ι. Η. τηλεγρ. Χρήματα καὶ σημείωσις ἐλήφθη, ἀλλὰ στερούμεθα τῆς διευθύνσεως τῆς πόλεως, ἐν ἣ μὲν νῆα συνδρομητρία. — Δα Ε. Κ. **Μεσολόγγιον.** Ἐνεργαφ. Ἀπειρους εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Ν. Γ. **Κ/πολιν.** Ὡς σερραὶ ἀπεστάλησαν εὐχαρίστως, ὡς καὶ ζητούμενον σῶμα παρελθόντος ἔτους μετὰ ἡμερολογίου. Συνάλλαγματικὴ ἐκ 250 φρ. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπισπεύσατε εἰσπράξεις. — Δα Μ. Μ. **Σάμον.** Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν, καὶ δέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης. — Καν Κ. Β. Γ. **Ἀθήνας.** Ἐπειδὴ εἶχομεν γράβει γενικὴν μελέτην περὶ τῶν ἐξετάσεων, θεωρήσαμεν περὶ τὴν τὴν δημοσίευσιν τῶν κρίσεών σας. Ἄλλως τε ἀφοῦ οὐτε περὶ τῶν σχολῶν, εἰς ἃς παρευρέθημεν ὡς ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ δὲν εἶχομεν γράβει τὸσον ἐκτενῶς, θὰ ἐλποκατηρξόμεθα ὡς χαρίζομεναι πρὸς τὰς πικρὰς μὲν συνιστωμένας κυρίας. — Κον Δ. Μ. **Σίον.** Στείλετε τὸν ταχυδρόμον νὰ παραλάβῃ τὸ κερδισθὲν ἀντικείμενον, διότι ἡ ταχυδρομικὴ ἀποστολὴ ἀποβαίνει δυσχερής. Ἐπισπεύσατε εἰσπράξεις, διότι εἶχομεν ἀνάγκην χρημάτων. — Δα Μ. Μ. **Θρακίαν.** Ἀπεστάλησαν ἤδη. Ἐνεργήσατε, παρακαλοῦμεν. ταχεῖαν εἰσπραξίν τῶν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους καθυστερομένων. Γνωρίζετε δὲ ὅνυμα ἀποποισιμῶν, ἵνα παρευθὺς διακοπῇ ἀποστολῇ. — Κον Δ. Θ. **Κ/πολιν.** Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Αἰ. Μ. **Ἀθήνας.** Βεβαίως ἡ δεχομένη κυρία καθήκει ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος, παρ' αὐτὴν δὲ τοποθετεῖ ἐκείνην ἐκ τῶν ἐπισκεπτριῶν τῆς, εἰς ἣν θέλει νὰ ἀποδώσῃ μείζονα τιμὴν. Καὶ κύριον δύνανται

κρὰ ἀποθήσκοντα μεταβαίνουν εἰς τὸν παράδεισον. Τὰς νύκτας ὁσάκις τὸ ὑποκείμενον τῆς κανδύλας ἀσθενὲς φῶς, μοῖρας ἀμυδρῶς ἐχρωματίζει τὰ περὶ αὐτὴν αὐτὴν ἀντικείμενα, ἡ μικρὰ φρίττουσα πρὸ τοῦ σκότους, πρὸ τοῦ μηδενός, πρὸ τῆς εἰκόνης ταύτης τοῦ μαύρου, τοῦ ψυχροῦ, τοῦ φοβεροῦ, τοῦ ἀποτροπαίου, ἔκλειε περιδεῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σώματος, ἀλλ' ἦνοιγε πέραντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς φαντασίας καὶ μετεφέρετο δι' αὐτῶν εἰς τὸν παράδεισον ἐκεῖνον, ὅστις εἶχε πολλὰ δένδρα καὶ ἄνθη καὶ νερὰ καὶ ζῶην καὶ χρώματα. Καὶ ἀπεκοιμᾶτο εὐτυχῆς.

Ὁ σχολικὸς βίος δὲν μετέβαλε τὸν χαρακτῆρά της, δὲν ἐπηρέεζε τὰς κλίσεις της. Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων τῆς συνετελεῖ πολὺ τὸ καλὸν ἐξωτερικόν, ἡ εὐειδὴς μορφή, ἡ καλλιάρητος ἐνδυμασία. Κατὰ κακὴν τῆς τύχην ἡ τὰ πρῶτα γράμματα διδάσκαλος αὐτὴν διδάσκαλος ἦτο παραβλῶψ καὶ ἀσχημος. Ὡ! τί ὑπέφερε τὸ δυστυχὲς παιδίον ὁσάκις ἐπλησίαζε τὴν γυναῖκα ἐκείνην! Τὸ νευρικὸν τοῦ συστήματος ὀλόκληρον συνεκλονίζετο, οὐδέποτε δὲ κατώρθωσε νὰ ἀτενίσῃ τὴν διδάσκαλον κατὰ πρόσωπον, μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς, ἃς πρὸς τοῦτο κατέβαλλε. Ἐκράτει πάντοτε ἐπιμόνος τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους κατὰ γῆς, φανταζομένη δὲ μόνον τὰ βλέμματα καὶ τὴν μορφήν τῆς διδάσκαλου, ἡσθάνετο τὸ αἰμὰ της ἀνερχόμενον εἰς τὰς παρειάς της καὶ ἀκατανίκητόν τινα διαθέσιν νὰ φύγῃ μακρὰν, πολὺ μακρὰν τοῦ τέρατος ἐκείνου.

Εἶχε φυσικὴν εὐφυΐαν, ἀντίληψιν γοργὴν καὶ μνήμην πιστοτάτην. Ἀκόπως λοιπὸν προώδευεν εἰς τὰ γράμματα καὶ διεκρίνετο μεταξὺ τῶν συμμαθητριῶν της.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο, μεθ' ἧς ταχύτητος διακρέει ἡ εὐδαίμων τοῦ βίου ἐποχὴ. Τὸ ἀμέριμον παιδίον ἐγένετο ἡδὴ νεανίς. Ἦτο εὐειδής, χωρὶς νὰ εἶναι ὠραία. Ἦρεσκεν, εἴκνε τὴν συμπάθειαν, διότι ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς τῆς ἀπεινίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Οἱ δύο μεγάλοι καὶ ὑπομέλινες ὀφθαλμοὶ της ἐξεπέμπον φλόγας, ὁσάκις τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ συνεκλόνιζε τὰ στήθη της, ἐπετάχυνε τῆς καρδίας της τοὺς παλμούς.

Συμφοραὶ ἀλλεπάλληλοι πληξίσαι τὴν οἰκογένειάν της ἐπιδράσαν μεγάλως καὶ ἐπὶ τῆς τύχης τῆς κόρης. Ἐκείνη ἐν τούτοις ἐνέμενε πιστὴ καὶ ἀκλόνητος εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς διαθέσεις της. Ἦτο ἀνησυχίας, ἡγάπη τὸν βίον,

καὶ νὰ τοποθετῇ πλησίον της, ἐὰν μάλιστα ἡ ηλικία καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ εἶναι σεβαστὴ, τότε καὶ τῇ ἐπιβάλλεται τοῦτο. Ἐννοεῖται ὅτι νέος κύριος δὲν δύναται νὰ καθῆται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος, ὅταν κυβίαι κλῆνται ἐπὶ ἐδρῶν. — Καν Β. Χρ. Οἱ. **Πειραιᾶ.** Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Αἰ. Μ. **Ἀθῆναι.** Τὸ θέμα εἶναι ὀλίγον ἀκνωθὲς. Θὰ προσπαθήσωμεν ἐν τούτοις νὰ τὸ παρακατεσθῶμεν, ἀπορρῶσιναι τὰς ἀκνωθὰς. Ἀπὸ τοῦδε οὐκ ἐλέγμεν ὅτι ὑπάρχουσι περιστάσεις, κατ' ἃς ἡ γυνὴ εὐχαριστεῖται ἀγαπῶσα, ἰοῦσι νὰ ἀρτίωσιν ἀνταγαπᾶται. — Κον Δ. Μ. **Γένουαν.** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν ὡς καὶ διὰ κολλεκτικωτάτας καὶ ἐνθουσιώδεις κρίσεις. — Καν Εἰ. Μ. **Λουκρητίαν.** Κυρία ταφειδύουσα μόνη ὁρεῖται νὰ γευματίσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐν ᾧ εἶχε καταλύσει. Μεθ' ὅτῃν ἐλευθερίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἂν παρέλῃσι σήμερον εἰς τὸ φύλον μα, ὑπάρχουσι περιστάσεις, κατ' ἃς ὁρεῖτομεν νὰ μὴ κλινόμεν κατὰ τὴν αὐτῆς. Ἦν ἡ εἰσερχομένη μὴ τὴν νύκτα εἰς ἐστιατόριον, καὶ τρώγῃσιν ἄνευ συντρόφου ἐλκύει πάντοτε τὴν περιέργειαν τῶν θεατῶν. Καὶ καλὸν εἶναι νὰ ἀπορρῶσιναι τοῦ νὰ ἐλκύνωμεν τὴν περιέργειαν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἦνα ἀραιρέσητε τὰς ἐκ τῶν καρπῶν κηλίδας, βοηθεῖτε τὸ κυλιωθὲν ὕψος ἐπανειλημμένως ἐντὸς τοῦ γάλακτος.

Ἐὰν θέλητε νὰ διατηρήσητε τὰ ἄνθη σας φρέσκα πολλὰς ἡμέρας, ρίπτετε εἰς τὸ κατ' ἐκαστὴν ἐναλλασσόμενον ὕδωρ ὀλίγην κόκκινον σόδας.

Ἐὰν θέλητε νὰ ἀσπρίσητε τὴν κόκκινον σας, βρέχετε αὐτὴν μετὰ διαλύσιν ὑπεροξειδίου ὑδρογόνου καὶ ἀμμωνίας.

Ἡ νάρθα (νέφτη) καθαρίζει τὰ ἐκ chevreau χειρόκτια, ἀλλὰ πρέπει νὰ στεγνῶσιν αὐτὰ μακρὰν τοῦ πυρός.

Ἐῖχετε πάντοτε εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὰς ἀποθήκας σας ἐν κλειστέῳ ἀκαύστου ἀσβέστου. Οὕτω διατηρεῖτε ἐν αὐτῷ τὸν ἀέρα στεγνόν καὶ καθαρόν.

Καλὸν φάρμακον διὰ τὸν πονόλαιμον εἶναι ἐν λευκῶν ὡσὺ, ἐν ᾧ διαλύετε ζάχαριν καὶ στέψετε τὸ ὅζον ἐνὸς ἡμερίου.

Καλλίστον θεραπευτικὸν καὶ ἀδιαβῆς μέτρον διὰ τὴν δυσκοιλιότητα τῶν μικρῶν εἶναι κλεῖσμα ἐξ ἡμισείας δόσεως ὕδατος καὶ γλυκερίνης.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Βιδέλο ντομάτας. Μαγειρεύετε τὸ βιδέλο σας ὡς καπαχὰ προσθέτουσα καὶ ὀλίγον κρόμμυον. Ἰδιαίτερον καθαρῶς τὰς τομάτας, ἀφαιροῦσα τὸ ἄνω μέρος, ἐπιπλάσσετε μετ' ὀλίγην ζάχαριν καὶ τὰς ἀρίστες νὰ ἐψηθῶσι μετὰ τὸ βούτυρον εἰς πολὺ σιγὰν φωτιά. Σερβίρετε τότε τὸ κρέας ὀλόκληρον ἢ εἰς τεμάχια καὶ γαρνίρετε μετὰ τὰς τομάτας.

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμεῖτε νὰ φέρετε νὰ φέρετε ἐν τῷ μέλλοντι παρισινὰ ὑποδήματα; Ἐπισκεφθῆτε ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος αὐτῆς τὸν κ. Τσάμην, ὅστις ἀναχωρεῖ εἰς Ἰδιωτὴν καὶ ὅπου ἀνακλινῇ τὸ ὑλικὸν τοῦ καταστήματός του, καὶ ὅπου παραγγεῖλῃ εἰς τὰ ἄριστα τῶν ἐκεί ἐργαστηρίων φόρμες διὰ τὰς πελάτας καὶ τοὺς πελάτας του. Ἀναμένει λοιπὸν τὰ μέτρα σας καὶ τὴν μαζὴν του, σὰς κατασκευάζει εἰς Παρίσι τὴν φόρμην τοῦ ποδός σας καὶ οὕτω ἐπ' ὅλην σας τὴν ζωὴν ὑποδύεσθε μετὰ παρισινὰ ὑποδήματα, ἀλλ' εἰς τιμὰς εὐθηνότατας καὶ στερεότητα γνωστὴν καὶ δεδομικμένην τοῦ ἀρίστου τοῦτου ἐργαστηρίου.

ἡσθάνετο καὶ ἐννοεῖ αὐτὸν, ὅχι ὡς ὅλοι αἱ νεανίδες, ὅχι ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἐξ ἧς ἐν ὁνείρῳ, διαπλάσσει τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἐνερπύρα, ἀδιαφοροῦσα διὰ πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν. Ἡ παρατηρητικότης καὶ ἡ ἀναλυτικὴ τοῦ πνεύματός της δύναμις ἐξεδηλοῦντο ἤδη, καταπληθίσουσαι πᾶντας τοὺς περὶ αὐτὴν.

Ἐπεβόθῃ εἰς τὴν τέχνην. Εἰς ἀντιγραφὴν καὶ ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν τῆς φύσεως, τοῦ ἐν αὐτῇ ἀπλῆτος ἐγκατεπαρμένου καλοῦ, τὸ ὅποιον τόσον ἐλάτρευον ἀπὸ τῶν παιδικῶν της χρόνων. Ἡ χρωματοπινκίς καὶ οἱ χρωστικαὶ τῆς, ἰδοὺ οἱ φίλτατοι σύντροφοί της, ἰδοὺ οἱ ἐκμυστηρευταὶ τῆς μεγάλης καὶ γενναίας καρδίας της.

Τὰ ἔργα της, χωρὶς νὰ εἶναι ἀρίστης τέχνης, ἀπέπνεον ὅλην τὴν ἀλήθειαν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ καλοῦ, ὅλην τὴν αἰσθηματικότητα, μεθ' ἧς ἀντελαμβάνετο τὰς ἐν τῇ φύσει ἐναλλασσομένας εἰκόνας, ὅλην τὴν λατρεῖαν καὶ τὸν θαυμασμὸν ὃν ἔτρεπε πρὸς τὴν ἐντέλειαν τῆς δημιουργίας.

Κατ' ἀρχὰς ἐργάζετο δι' ἑαυτὴν καὶ μόνην, δι' ἱκανοποίησιν τῆς ἀκατασχέτου πρὸς τὸ καλὸν ὁρμῆς της, ὑπέκουσα εἰς φυσικὴν καὶ ἀκατανίκητον ἀνάγκην ἐξωτερικεύσεως τῆς κατακλυζούσης τὰ στήθη της αἰσθηματικότητος. Δι' αὐτὴν μίαν ἀκτίς φωτός καταλλήλως προσπίπτουσα, ἐν νέφους ἰδιοτρόπου σχήματος διατρέχον τὸ στερέωμα, ἐν ᾧ πτηνοῦ, ἐν κίνημα χαρίεν καὶ θελκτικὸν μικροῦ ζώου ἦτο ἐποποιεῖ ὅλην, πληροῦσα τὴν ψυχὴν της, χαρὰς καὶ ἀπολαύσεως ὅλως παιδικῆς. Ὁ κόσμος τοῦ καλοῦ τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ μεγάλου τῇ ἦνοιγε εὐρυτάτας τὰς πύλας του, ἦνται δ' ἐν αὐτῇ ἀπλήτως τὴν χαρὰν καὶ τὰς ἀπολαύσεις, ἃς οὕτε νὰ αἰσθάνωσιν, οὕτε νὰ ἀντίληφθῶσι δύνανται ἐκεῖνοι, δι' οὓς ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη ἔμεναν. βιβλίον κλειστόν, ἀγνώστου περιεχομένου.

Ἄλλ' ἔξῃ ἐν στενῷ, ἐν ἀστυτικῷ κύκλῳ διὰ τὴν οὕτως πλουσίαν προικισθεῖσαν φύσιν της. Οἱ γονεῖς της ἄνθρωποι μετριωτῆς ἀνατροφῆς, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι τὰς ποιητικὰς τοῦ πνεύματός της ἐκλήψεις, δὲν τῇ ἐπέτρεπον μάλιστα νὰ ἐνερπύρῃ εἰς τὸν ἰδεώδη ἐκεῖνον κόσμον τοῦ καλοῦ, θεωροῦντες ἀπώλειαν χρόνου πολυτίμου τὰς ὥρας, ἃς αὕτη διέθεταν εἰς μελέτας καὶ ἀσκήσεις της εἰς τὴν τέχνην. (ἀκολουθεῖ).